

د واورې سپرې

لنډې کيسې

ليکوال : نصير احمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور وويپانې پر ليکه کړې او يا يې پر ليکه کوي، نور څوک يې
پر ليکه کول اجازه نه لري

۱۳۸۸ل

نصير احمد احمدي

Ketabton.com

د واورې سپرې

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم : دواورې سپرې

لیکوال : نصیر احمد احمدی

د لیکوال تلیفون شمیره : ۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱

د لیکوال ایمیل ادرس : nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

چاپ شمیر : ۱۰۰۰ ټوکه

خپرندویه ټولنه : مومند خپرندویه ټولنه

چاپ کال : ۱۳۸۸ ل

کمپوز : په خپله لیکوال

ډیزاین : جمال الدین جمال

دالی

گران کاروان صاحب ته!

جنایت

دسهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، ونبوږد او ودرېد. دروازي خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر بننگرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر یوه خوارلس کلن هلک راتاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولي لگولي وو، سر یې کین لور ته خورند و او پر تورو گارگوتي وینستو یې نری پرڅه پرته وه.

یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې گوتي کېښودې، خپلو ملگرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وځو ځاوه. چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څپرې یې نیولې وې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.

یوه عسکر وپوښتل:

— څوک یې پیژنی؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملگرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډی کې یې تریال پرې وغورځاوه. شپبه وروسته موټر پاڅه سرک ته وخت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای، نږدې گڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره لیکه لاسکارېدل.

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پانه یې واپول، عدلي طب د هلك مړېنه طبيعي بنودلې وه، ليكلي يې وو چې د یخنی له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیدا کېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واپول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماری کې کېښوده، بیرته پرڅو کې کېناست، د مېز پر سر اېښې بټن یې ټینګه کړه، له زنگ سره یو وچ، کلک سپری په وره کې ودرېد، به بیرته یې وویل:

صاحب!

څارنوال چای وغوښت، سپری په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پانې یې واپولې، خو ډیر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد ارزښی یې ویست، خپله پکه ککری یې وگروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واپول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې، درېیم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال بیرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.

دا وخت یې مېایل وشرنگېد، څارنوال د خپلې کورتې جیب ته لاس کړ، مېایل یې غوږ ته ونيو، ورو یې وویل:

مهرباني وکړئ، څارنوال (ب)

له مقابل لوري لږزانده غږ واورېدل شو:

یوه مهمه خبره درته لرم.

امر کوئ!

یوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې پولیسو یو مړی وموند.

څارنوال په بیرته وویل:

هو! یو هلك یخنی وژلی و.

په تيلفون کې توخی واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وويل:
_په ظاهره يخنۍ وژلی و، خو تر شا يې يو لوی جنايت پټ دی.
خارنوال په بېرته وپوښتل:

_تاسو څوک ياست؟ له کوم ځايه خبرې کوی؟
تيلفون قطع شو.

خارنوال ژرد مېز پر سر اېښی گوښکی ورپورته کړه، يوه لنډه نومره يې ووهله،
ويې ويل:

_زما دفتر ته راشئ!

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې يو په ونه لوړ سپری ولاړ و، خارنوال دوه - درې
ځله د خپل مېايل سکرين ته وکتل، په کاغذ يې يوه نومره وليکله، کاغذ يې
ولاړ سپري ته ونيو، ويې ويل:

_غواړم پوه شم چې د تيلفون دا نومره د چا ده، له مخبرانو پوښتنه وکړئ، ژر!
سپري کاغذ ور واخيست، په بېرته له دفتره ووت، تر غرمې ورک و. کله چې
بېرته راغی خارنوال (ب) ډوډی خوړله. خارنوال سپري ته د کېناستو بلنه
ورکړه، وروسته يې په ډکه خوله وويل:

_څه درک دې ولگآوه؟

_هو صاحب! تيلفون له يوې پي سي او څخه شوی و، تيليفونچي ويل چې د
نېو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی يوه پېغله وه چې
پوره لس دقيقې يې خبرې کړي، بيا يو ځوان په خارج کې له چا سره غږيدلی و
او وروسته له هغه يوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.

خارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سپري ور وکتل، د برېتونو لاندني
تور وپوښته يې په مستو سپين وو.

خارنوال وويل:

د بودا په اړه يې نور څه مالومات درلود؟

صاحب! ويې ويل چې دورځې لسگونه تنه ورځي، دی د هر يوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره يې په زړه و چې بودا کڅورنې سترگې درلودې، پوزه يې غټه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ورنه اخیستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و.

څارنوال وويل:

پيدا به يې کړو؟

صاحب! گرانه خبره ده، دا بنار دی، دلته يې شميره خلک ژوند کوي.

څارنوال يوه شپه غلی و، وروسته يې د مېز پر سر لوېدلې يوه يوه ورېجه ور ټوله کړه، په غاب کې يې واچوله، ورو يې وويل:

رېستيا وايې، موندل يې گران کار دی، بايد صبر وکړم، شايد بيا تلفون وکړي.

د څارنوال وړاندوينه سمه وخته، ماسپښين يې موبایل وشرنگيد، مقابل لوري وويل:

زما خبره موزره ته ولوېده؟

څارنوال وويل:

خو موږ ثبوت غواړو.

کيسه اوږده ده، په تيليفون کې نه ويل کيږي.

نو چيرته سره ووينو؟

مقابل لوری يوه شپه غلی و، په تيليفون کې يواځې د موټرو هارنونه اورېدل کيدل، وروسته يې وويل:

خو په يوه شرط!

څه؟

زه غريب سپری يم، ماته به کوم جنجال نه پيدا کوي.

—سمه ده، ژمنه کوم.

مقابل لوري وتوخل، بيا يې وويل:

بناروالی ته نږدې يو کوچینی پارک دی، سبا سهار نهه بجې هلته راشئ، په دې
واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.
تلیفون قطع شو.

څارنوال فکر یوووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوی
خپل استول شوی ریپوت سم وگاڼه، ویې ویل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نه
ده شوې، د هلک مرگ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه یې سپین تاوونه
پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالا پوښ په جیبونو کې پټ کړي وو.
په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده
سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راگرځېدلو کتارو ورهاخوا پر
تور سرک یو یو موتر تېرېده.

پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بیا د پارک په شمالي دروازه کې یو سپی ودرېد،
دی بوډا و، له پطلون سره یې شنه لونگی تړلې وه او یو پنډ زوړ چمپر یې په تن
و.

شېبه وروسته یې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکی کېناستل،
یوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وويل:
—چرتي دې کړم.

بوڊا هغه ته وکتل، برېتو يې سپينه پرځه نيولې وه، د اوږدې پزې تيره څوکه يې سره بنسکارېده.

بوڊا لنډ ځواب ورکړ:

—بايد چرتي شې.

څارنوال مخ ورواړاوه:

—خبرې وکه، ما ژمنه در سره کړې، له ستونزو به لرې يې.

بوڊا يو سوړ اسويلی ويست، لاندي يې پر خپل بوت واوره تخته کړه، ورو يې وويل:

زه کسبگرسړی يم، دېرش کاله کيږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوتلونو کې کار کړی، لاس مې بڼه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېر تکړه يم، تېره مياشت مې په يوه هوتل کې کار ونيو، دا هوتل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره گڼه گونډه وي، ولاياتو ته بسونه ځي او بڼه چليږي. دا يو کوچنی هوتل دی، د شپې تيرولو ځای نه لري، خو مشتريان يې ډېر دي او خاوند يې په مزو کې دی.

بوڊا غلی شو، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:

دا د اتو ورځو مخکې کيسه ده، ما کباب پخواه، وروسته مې يوه ديارلس يا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانواي نه يې ډوډۍ غوښته، خو نانواي په غوسه شو، هلک ته يې بد رد وويل او له هغه ځايه يې وشاړه. زه حيران شوم، هلک ته مې وکتل، نه يې جامې د سوالگرو وې او نه هم څيره او نور ظاهري جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنگ ودرېد. پوه شوم چې وړی دی، ما د کباب دوه سيخه ورته ونيول، ده مننه وکړه او په بيړه د کباب په خوړلو بوخت شو.

دی له رنگه بنایسته و ، سپین پوست یې درلود او داسې نه بنکارېده چې تر دې
مخکې دې کومه سخته پرې ورغلي وي. وروسته مې وپوښت:

ولې سوال کوې؟

هلک راته وکتل ، غټې تورې سترگې یې له اوبنکو ډکې شوې، و یې ویل:

— وږی یم ، پیسې نه لرم.

— کور دې چېرته دی؟

هلک یوه شېبه غلی و ، بیا یې سر پورته کړ ، شونډې یې و خوځېدې:

— په ایران کې.

حیران شوم:

— نو دلته څه کوې؟

هلک په خواشینۍ وویل:

— مور! لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو ، په کور کې پنځه تنه یو ، زه ، پلار ،
مور او زما دوه وږې خوبندې ، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه ،
زه هم په یوه مغازه کې مزدوروم ، خلکو ته به مې سودا ورکوله ، کارتونه به مې
له یوه ځایه بل ځای ته وړل ، سترې به وم ، خو بیا هم بڼه و ، مازدیگر به ټول سره
یوځای شوو او د ورځې ستریا به مې هېره شوه ، یو سهار مغازې ته تلم ،
پولیسو ودرولم ، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت ، خو مور د زرگونو نورو
افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو ، اسناد مو نه درلودل ، هماغه و چې
لومړی یې د سنگ سفید په نوم یوې بنديخاني ته ولېږلم ، یوه اوونۍ مې هلته
تېره کړه ، بیا یې ترمرزه (سرحد) را واپرولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې
سرگردانه گرځم ، له کوره هم احوال نه لرم ، نه پوهیږم چې څه وکړم ، قاچاقبر
پیسې غواړی ، خوزه په گېډه نه یم مور ، ایران ته د تگ لپاره پیسې په کار دې ،
ډېرې پیسې.

ما ورنه وپوښتل:

—ولي دلته، په افغانستان کې څوک نه لري؟

هلک وويل:

—نه، تر و نه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهيږم چې په پېښور

کې اوسي، نوريې درک نه را مالوميري.

—نو دا شپږ ورځې دې چيرې تېرې کړي؟

—تر پرونه يو څه پيسې راسره وي، په يوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د

شپې د تيرېدو پيسې يې نه رانه غوښتي، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې

ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خونن سهار د

مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه يې له هغه ځايه وشړلم، ما په ژوند کې

خواست نه دی کړی، خو وړې وم، ټيکه نه راتله، ځکه مې له نانوايه يوه ډوډۍ

وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازي څخه يوه ډله

ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، يو بل يې دواورو په

غونډوسکو ويشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بيره د

پارک له شمالي دروازي څخه ووتل.

د بوډا سر وڅړيد، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:

—هلک يوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لگېدلی

و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوربينه مې نه شواي ورباندې کولای، داوخت

د هوتل خاوند راغږ کړ!

—څلور خوراکه کباب!

ما نور سيخونه د انگار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوتل

خاوند راغی، ده د يو بل خوراک فرمايش راکړ، ويې ويل چې يو نږدې دوست

یې راغلی، غوښې ته څه مصالنه هم ورگډه کړه او په سیخونو کې سپین بڅرکي مه پبیه! وروسته یې هلک ته پام شو، ما ته یې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ویل چې مساپر دی، له ایرانه یې را اړولی، دلته څوک نه لري. د هویل خاوند په ځیر ورته وکتل، مخ یې را واپاره، ومې ویل: —وبال لري، ډوډی ورکړه، بیا به نوره مرسته هم ورسره وکم. له دې سره بیرته هویل ته ننوت.

د هویل خاوند په ظاهره بد سپری نه و، په غریبانو یې پام کاوه، هر سهار به یې د سلورویو نوټ د سوالگرو لپاره ماتاوه، هویل ته به ډېر گډایگر راتلل یو یې هم نامېده نه پرېښوده، یو دوه اوغانی به یې ورته نیولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به یې له مساپرو پاتې ډوډی پر غریبانو ویشله.

هلک ته مې ډوډی ورکړه، دی تر ماسپښینه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هویل کې هیڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوبښې مې پریمینځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سیخونو وپبیله، کله چې بېرته ورغلم، د هویل خاوند مې د هلک تر څنگ ولید، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغږېدل، د هویل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځینې قاچقبران پیژني، هر څه به سم شي.

هلک په هویل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډی مو ژر ورکړه، وروسته د هویل شاگردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هویل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هویل خاوند او کوچنی مساپر.

موږ تر ناوخته وینس وو، د هویل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخاری تر څنگ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وپوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترگې یې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخاری تر څنگ مې ځای ورته جوړ کړ. د هویل خاوند هم څو گامه لرې د تخت په بل سر کې

پريووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د گروپ ساکت ته مې لاس ور وغځاوه او سترگې مې پټې کړې.

زه هم دلته مساپريم. کورنۍ مې په کلي کې ده، يوه مياشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنی لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.

بوډا غلی شو.

څارنوال په بیره وويل:

—بيا؟

د بوډا شونډې و خوځېدې:

— يوه شورماشور مې سترگې رڼې کړې، د بخاری د سره انگار په تته رڼا کې مې هوټلي وليد چې د هلک تر څنگ ناست و، هلک سړي ته سوکان نيولې وو، سپکې سپورې يې ورته ويلې، خو هوټلي غلی و، هيڅ يې هم نه ويل او سړيې څرېدلی بنکارېده، وروسته هلک په بیره ولاړ شو، بوټونه يې په پښو کړل، خو کله چې يې د دروازې دستگير ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بيا يو کرنگ شو، لويه شيشه درې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندي لار او هوټل ته سره هوا راننوته.

بوډا غلی شو.

څارنوال وويل:

— دا يو لوی جنايت دی، دا پست هوټلي بايد سزا وويني، بايد.

بوډا وويل:

— ما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه

پوهيږئ.

څارنوال وپوښتل:

— غواړې چې چيرته لاړ شې؟

— نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وويل، زه يو تکړه اشپز يم،
روپۍ کمه يا ډېره، کار پيدا کولای شم.

څارنوال وويل:

— خو که تاته ضرورت پېښ شو بيا به دې چيرې پيدا کوم؟

د بوډا شونډې و خوځېدې:

— تا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پيدا کوي.

څارنوال وخنډل:

— زه په خپله خبره ولاړ يم، خودا زما وظيفه ده، بايد د شاهد ادرس ولرم.

بوډا وويل:

— دلته څوک نه پېژنم، خود کلي ادرس مې درسره وليکه، قول دی، که مې کار

وموند، په تيليفون کې دې خبروم.

څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخيستل.

شېبه وروسته په پارک کې هيڅوک نه و، د ونې پر يوه لوخ بناخ يو کارغه

بنکار بده او د سپينو او رو پر سر څو وچې پانې باد رغړولې.

ماسپښين دوه بجې وې، څارنوال پر يوه خيرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز

ايښی له تورو چايو ډک گيلاس يې ورپورته کړ، هوټلي ته يې وکتل، ده د ټايپ

د يوې جر شوې کسټې راوتلې کولمې خلاصولې.

وروسته يې ورمېر کور کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې يوه ځوانکې پر تېرو سيخانو غوښه پېيله. نور هوټل تش و. څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او څارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو يې وويل:

— څه شی غواړی؟

څارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کينې. هوټلي حيران شو.

څارنوال جيب ته لاس کړ، يو کارت يې راويست، د هوټلي سترگو ته يې ونيو، و يې ويل:

— څارنوال (ب)

د هوټلي رنگ والووت، پر څوکۍ کېناست او څارنوال ته يې په وېره وکتل. څارنوال ورو وويل:

— کارو بار دې څنگه دی؟

هوټلي وارخطا شو:

— صيب! ښه دی، گزاره کوي.

څارنوال له چايو غورپ وکړ، شونډې يې و خوځېدې:

— يو څو پوښتنې درنه کوم.

— امر کوئ، صيب!

— تا څو ورځې مخکې يو ميلمه درلود.

هوټلي په ماته گوډه ژبه وويل:

— صيب، زه، زه خو ډېر ميلمانه لرم، ته، ته کوم يو يادوي؟

د څارنوال شونډې و خوځېدې:

— خو ته د شپې ميلمه نه لري.

د هوتلي رنگ سور شو.

دا وخت د مېز ترڅنگ دوه تنه ودرېدل، يوه يې وويل:

—دوه چايه، خورويې شوي؟

—پنځلس او غانی.

هغه د مېز پر سر پيسې کينډوې او دواړه له هوتله ووتل.

څارنوال پسي وکتل، هوتلي ته يې مخ ورواړاوه، په ملنډو يې وويل:

—په زړو شيشو کې دا يوه شيشه نوې بنکاري، دا دې ولې بدله کړېده؟

هوتلي پر تخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه يې وغوښتل چې پاتې کار په

اشپزخانه کې وکړي، وروسته يې څارنوال ته مخ ورواړاوه، شونډې يې

ورپېدې او په لږزانده غږ يې وويل:

—ماته شوه.

—څنگه؟

هوتلي چيغه کړه!

—له ما څه غواړي؟

څارنوال ورمخته شو، د دواړو سترگې سره وجنگېدې، څارنوال وويل:

—ته ډېر پست سپری يې، تا هغه هلک ته لاس وراچولی و، د شپې يې په پرستن

ورنوتی وې، ته پوهېږې! هغه مردی، يخني وژلای.

—دا دروغ دي.

—زه شاهد لرم، زور کبابي.

هوتلي په بېرته ولاړ شو، منډه يې کړه، خو څارنوال تر لمنې ونيو، سپری پر مخې

ولويد، سربې پر يوې څوکۍ ولگيد او له تندي يې وينه روانه شوه.

خارنوال (ب) په خشکه وويل:

ـ اقرار وکړه، تا هغه هلک ته لاس وړاچولی و.

هوټلي سرې لارې تو کړې، خارنوال ته يې وکتل، شونډې يې و خوځېدې:

ـ نه، ما هيڅ نه دي کړي.

خارنوال ترگرين ونيو، ورو يې وويل:

ـ تا زه نه يم پيژندلی، ما د ډېرو مجرمينو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوي،

ضرور.

هوټلي څه ونه ويل.

خارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې يې څو گامه واخيستل، ودر

پد، سرې ته يې وکتل، په کاوړ يې وويل:

ـ ته د بخښلو نه يې، تا جرم کړی، يو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غونډې

د کرکې وړ يې، پوهېږې، ته به پانسي شې.

هوټلي ولړزید. سره سا يې واخيسته، ورو يې ويل:

ـ راځه، يوه معامله سره وکړو.

خارنوال په حيرانۍ ورته وکتل.

د هوټلي شونډې و خوځېدې:

ـ زه يې پانسي، ته به کومه گټه وکړې؟

خارنوال وويل:

ـ د مقصد خبره کوه!

ـ گوره، د هلک دوسيه تړل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه يخنۍ وژلی،

ته دوه لکه او غاڼۍ واخله او ما خوشی که.

د څارنوال سترگې رډې راوختې، تپتې شو، هوتلي يې ترگرين ونيو، په خشکه
يې وويل:

—ته ماته رشوت راكوي؟

هوتلي وارخطا شو.

څارنوال يوه شپبه غلې و، بيا يې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې وړ پورې و،
وروسته يې هوتلي ته مخ وړ واړاوه، دهغه غوږ ته يې خوله ورنږدې کړه، ورو
يې وويل:

—زه دومره احمق نه يم، پوره پنځه لکه!

پای

د واورې سړی

د دلوې د میاشتي لومړی مازدیگر و چې اسمان سپینو ورېخو ونيو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوتی سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تردې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر گڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق یې تنگ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمرونه لید، خدای (ج) ته یې د اورښت د دریدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونيو، نوي سانتيوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، گشت وگام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پتې، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاو خانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه. په کلیوالو کې یو پردی سړی هم ښکاریده، دی یو ژېړ مازدیگر کلي ته راغی، شل دېرش افغانۍ یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندي ووت، واوره په شدت سره اورېدله.

بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډیر نه غږیده، غلی سړی و، چورتونه به یې وهل، خو کله چې به د واورې بخرکي غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په خپره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به یې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پیل کې

به د بودا دا شکر ونه په غوړونو بڼه لگېدل، خو وروسته يې کليوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځينو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې. دوی به په ټيټ غږ ويل "بودا ته خدای ورکړه، په توده تاوځانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسيږي، نو اوورې ته به ولې نه وي خوشاله." بل به په ملنډو ورغبرگه کړه: "څه يې کوي! ځمکې به يې ډېرې وي.. ماشومانو هم "د اوورې سرې" نوم پرې کېښود. دوی به بودا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به يې خوند اخیست او پټ پټ به يې خندل.

په پنځم سهار اووره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د درېيم ځل لپاره يې اووره واچوله، خو کله چې ستري ستومانه جومات ته راغلل، اورښت بيا پېل وکړ. بودا تاويدونکو سپينو بخرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:

— مه کوه! مه کوه چې اووري!

دې خبرې ځينو سترو کليوالو ته خوند ورنه کړ، يو ځوان يې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:

— کاکا! څه دې پکې ليدلې دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړي. يوه بل په ملنډو ورغږ کړ:

— څه يې کوي، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالی غم ورسره دی. په دې خبره څو ځوانانو وخنډل.

بودا يوه شېبه غلی و، مایې سترگو ته وکتل، اوبنکې پکې رغړيدلې، وروسته يې يوې ترڅې خدا شونډې سره وېرې کړې، ورو يې وويل:

— بچيانو! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اویاوو کلونو ته رسيدلی يم، ځکه نو د اوورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالی ته هم

دومره زړه نه خورم، خدای مهربانه دی، له لورې به نه مرو، خو زه دا سپین
بخرکي د بل څه لپاره غواړم.
بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل، هغوی حیرانې سترگې ورته نیولې وې،
بیرته یې سر وځړید، یوه سره ساه یې واېسته، په خوا بدي غږ یې وویل:
_ تېر ژمی واوره کمه او ورېده، یواځې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د
کلیو لارې بندې وې، تگ راتگ نه کېده، پښه یې نیوله، د موټرو،
موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راگرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې
واوره ولاړه او لارې تورې شوې، گولۍ او وریدې، زما ځوان زوی یې را
وویشته او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته
مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره ووریزې، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره
بندې کړي، ژر ویلي نه شي او څو ورځې د وینو د توپدلو مخه ونیسي.

پای

د خير کار

د ورځپاڼې مدير راته وويل:

د دفتر بوديجه كمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست كړو، خو ته وروستی چانس لري، دا يو امتحان وگڼه، كه دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، كار ته دوام وركولای شي.

چرت مې خټه شو، فكر په مخه كړم، په ښار كې مې د مرگې لپاره وړ څوك و نه موند، خپلې كوتې ته لاړم، يوه ملگري ته مې تليفون وكړ، ده يو داسې ځای راوښود چې شتمن خلك ډېر پكې پيدا كېدل. ما هم بکس و تاره، سهار وختي په موټر كې كېناستم او ماسپښين قضا ټاكلي ځای ته ورسېدم.

په يوه مساپرخانه كې مې كوټه ونيوله، بېرته لاندې راكوز شوم، د ولسوالۍ په بازار كې وگرځېدم، خر دوكانونه وو او خلك كم ښكارېدل، څنگ ته يو لنډكروزر موټر ولاړ و، ور وگرځېدم، موټروان غټه لونگۍ تړلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:

داسې څوك مې په كار دی چې دخير يو كار يې كړی وي.

سړي په حيرانۍ راته وکتل، ورو يې وويل:

سپين وغږېږه، مطلب دې څه دی؟

مانا دا چې يا يې كوم پل جوړ كړی وي، يا يې كوم مكتب يا هم كلينيك ته ځمكه وركړې وي، يا يې د خلكو لپاره د پاكو اوبو غم خوړلی وي او يا يې كوم بل داسې كار كړی وي چې عامو خلكو ته يې گټه رسېدلې وي.

سړی يوه شېبه فكر په مخه كړ، بيا يې د يوه كلي نوم واخيست، ويې ويل چې هلته يوې موسسې يو مكتب جوړ كړيدی.

په خبره کې ورو لويدم:

—موسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړيدي؟

نېغ يې راته وکتل، تندي يې تريو شو او په خشکه يې وويل:

—ليونې خوبه نه يې؟

خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.

يوه شېبه و دريدم، بيا د خوراکي موادو د خرڅولو يوه دوکان ته ورننوتم،

دوکاندار پيسې شميرلې، له سلام وروسته مې خپله کپسه ورته تېره کړه، برگ

يې راته وکتل او ويې ويل:

—حکومت څه بلا وهلی چې په خلکو يې جوړوې، څه بابا له کاره مې مه باسه.

نامېده مساپرخانې ته راستون شوم.

يوه شېبه مې پخپله کوټه کې سر ولگاوه، د ما بنام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته

ورکېسته شوم، په هوټل کې گڼه گڼه وه، خلک د يوه شل، دېرش متره غوړ او

خيرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب

فرمايش ورکاوه او ځينو نورو قابلي پلو غوښت. يواځې څلورو سپين ږيرو ته د

بنورو کاسې اېښې وې، دوئ خوشاله بنکار بدل، د خوراک په وخت يې خبرې

سره کولې او له غږېدا څخه يې پوه شوم چې حج ته روان دي.

زه هم دوئ ته نږدې په يوه خالي ځای کې کېناستم، وريچې مې راوغوښتې، د

ډوډۍ له خوړلو وروسته سپين ږيرو ته ورنږدې شوم، د طبعې خلک راته

واپسېدل، و مې ويل:

—زه په داسې چا پسې گرځم چې دخيريو کار يې کړی وي.

يوه وويل:

—څه يې کوي؟

— غواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ایښی، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شپړي مې. د خدا غږ پورته شو، څلورو واړو ښه شپبه و خندل، وروسته یوه له نساوارو په ډکه خوله وویل:

— بېکاره دې بولم.

یوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راو اېستل، د څادر پیڅکه یې پرې تېره کړه، بېرته یې د وریو پر سر کېښودل، ورو یې وویل:

— هسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لار شه او په کوم بل کار پسې وګرځه. مخ مې ورواړاوه:

— خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زیاتره یې په بهر کې دي او ښه عاید لري.

— ته سم وایې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی، کار یې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله یې پیدا کړيدي، زحمت یې ایستلی، خلک په بلا وهې، څه یې کوي؟ هه!

زه غلی شوم، دوئ یوه شپبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روان شول.

خواشینۍ وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې یو سړی تر څنګ کېناست، له رنگه تور و، په غاښونو کې یې خلی واهه، ورو یې وویل:

— ما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټر لرم، ډېر وطنونه مې لیدلي دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی. په حیرانۍ مې وپوښتل:

—ولې! په ټوله سيمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته يې خير ور رسيدلی وي؟ دلته خو پيسه داره خلک ډېر دي.
سړي هوتلي ته ورغږ کړل! ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
—چای درته راوغواړم؟
—هو

—شين که تور؟

—فرق يې نشته

هوتلي ته يې مخ ورواړاوه، چيغه يې کړه!

—دوې شنې

وروسته يې راته وکتل، ورو يې وويل:

—په دې خبرو پسې مه گرځه، ما درته وويل، که په ټول ولايت کې وگرځې داسې څوک به ونه مومي.

سړی غلی شو، د سدري (واسکت) جيب ته يې لاس کړ، سگرت يې راو

ايستل، قوطی يې راته ونيو او ويې ويل:

—سگرت؟

د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه يې څکوم.

ده يوه سگريت ته د اورلگيت دانه ونيوله، له خولې يې سپين لوگی ووت او

ويې ويل:

—پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدې، يوه بله به درته

وکم، هريو يې دوه درې موټره لري، نور خيري يې ونه رسيد، څوکليو ته غزیدلي

ټول سرکونه يې خراب کړل.

خواشيني مې نوره هم ډيره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جتکه

وخوړه، ويې ويل:

— په یاد مې شو، تېر منی مې یوه ځای ته مساپر یورپل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خیر سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه کیندلې، ټول کلیوال او به ورنه وړي. په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه. موټروان وویل:

— خو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځي، شپږ ساعته مزل غواړي. په بیره مې ووبل:

— پروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم. د شپې تر ناوخته وینس وم، د خوشالی له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې لید.

سهار وختي د موټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترو لارو مزل وکړ او غرمه د ولایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې درېست موټرو نیو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمایي اوسیدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کله کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله، خو د اټرېمپ کوټې ته غټ کولپ ور لویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتي مخکې د څاه خاوند له خپلو تریرونو سره په یوه کوچینی خبره وخورل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته او به نه ورکوي.

حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترگې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپلگان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختی له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

کبله

اووه کلنې نجلۍ کبلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې سترگې ورواړولې، هغه د کراچۍ (ریږی) پر یوه څنډه ناست و، پښې یې څریدلې وې او خپلو پلاستيکي شکېدلو چوتو (خپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کبلې ته لاس ور وغځاوه، خو په خیرنو گوتو یې یوه نری لښته ولگېده او په بیرې یې لاس ورتول کړ.

بوډا چیغه کړه!

—مه!!!

نجلۍ مخ واراوه، گڼې گونې ته یې وکتل، خلک یوې او بلې خوا ته روان وو، یوه ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند یې څاټه. بیا یې ترڅنگ یوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کبلو ډکه وه او د یوې غټې کبلې پر یوه تور ځای یوه بمبره (غومبسه) ښکارېدلې. نجلۍ له ځان سره وویل:

—کاشکې چې بمبره وای!

دا وخت یې د خپل نیکه غږ واورید:

—گوره بچو! دا کبلې د خرڅلاو لپاره دي، که یې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان یو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ یې له ننوتو گونځو ډک و، سترگو یې چڅرې را ایستلې وې او په زنه پورې یې څو تاره سپین وپښته څریدل. نجلۍ په خوابدي غږ وویل:

—ورې یم!

بوڊا يو سوږ اسويلى ويست، خوله يې خبرو ته جوړوله چې ترڅنگ يې يو کړنگ شو. د تلې (ترازو) يوه پله لنډه را تاوه شوه، خو ځله په خپل ځان راوگرځيده او د سرک څنډې ته په يوه خوسا ډنډ کې رنګه شوه. بوڊا په بېرته خپلې پښې پر ځمکه ولگولې، په ټول قوت يې کراچۍ تېله کړه، څنگ ته شو او پياده رو ته نږدې يې کراچۍ ودروله. نجلی هم په لاس کې نېولې خپلې بېرته په پښو کړې، يوه ترافيک ته يې اشاره وکړه، نيکه ته يې وکتل او په سترې غږ يې وويل:

— ده ولي په خلکو پسې لښته را اخيستي ده؟

د بوڊا خرې شونډې و خوځيدې:

— ځکه چې کراچيو د موټرو لاره بنده کړېده.

— نو خلک ولې وهي، هاغه هلک وينې! ژاړي، تله يې په اوبو کې پرته ده.

بوڊا غلى و.

نجلی کېلو ته وکتل، په کوچنيو او مړاوو کېلو کې يې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نيکه ته يې وکتل او په خواره خوله يې وويل:

— يوه کېله را واخلم!

بوڊا غلى و.

نجلی څه ونه ويل، خو شېبه وروسته يې د نيکه پوست غږ واوريد:

— قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، يوه يې ستا.

نجلی کين لور ته وکتل، نورو ميوو پلورونکو چيغې وهلې او په لوړ غږ يې روان خلک د ميوو اخيستلو ته وربلل.

نجلی خپل نيکه ته وکتل او ورو يې وويل:

— ته ولې چيغې نه وهي!

بوڊا چيغه کړه!

— کپلې واخلى، کپلې! ارزانه شوې، درجن په خلو پښت او غانی!

دا وخت ټوخي واخيست او غلی شو.

نجلی وپوښتل:

— خلو پښت او غانی ډېرې روپۍ دي؟

بوډا هغې ته وکتل:

— هو، بچو! د پنځو ډوډيو بيه ده.

— نو دا کپلې به په دو مرو ډېر روپو خرڅې شي؟

بوډا يوه فاتحانه موسکا وکړه، يوې او بلې خوا ته يې وکتل، په ټيټ غږ يې

ووويل:

— اصلي بيه يې ديرش او غانی ده، که درجن پنځه ويشت راته جوړې کړي، بيا

هم په گټه کې يو، خو گوره بچو! دا تجارت دی، بيه به ورو ورو را ټيټوو.

دا وخت يو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلی سترګې وځلېدې،

ځوان د کپلو بيه وپوښتله، بوډا په بیره وويل:

— خلو پښت او غانی.

ځوان روان شو.

بوډا پسې ناره کړه!

— پنځه دېرش! راشه! دېرش. خو ځوان يوې بلې کراچۍ ته ودرید او شپبه

وروسته يې پلاستيکي کڅوړه له کپلو ډکه کړه.

د نجلی په تندي کې يوه نری گونځه پيدا شوه. د کپلو پلورونکي ته يې په کرکه

وکتل. هغه پيسې شميرلې او تندي يې ورين ښکارېده.

نجلی يو غږ واورید:

— درجن په څو دی؟

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلی په بیره وويل:

—پنځه ويشت.

بوډا هغې ته وکتل، په سترگو کې يې غوسه ښکارېدله، خو په خوله يې څه را نه وړل.

سړي د يوې پلاستيکي کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وويل:

—لويه که وره؟

—چې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلی سترگې وځليدې، په بیره يې کېلو ته وکتل، مخکې په نښه کړې کېله يې ورواخيسته، بوډا څه و نه ويل، سړی د کېلو په شميرلو بوخت و چې يوه په عمر پخه ښځه يې تر څنگ ودرېده. هغې په غوسه وويل:

—څه کوي! دا هم کيلې دي! ميلمنو ته مې شرموي که څه!

سړي کيلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره يوځای روان شو. بوډا نجلی ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترگې يې نه رپيدې او په وېره يې خپل نیکه ته کتل.

بوډا يوه شېبه غلی و، بيا يې شونډې يوې خوږې موسکا سره وپړې کړې او په مينه يې د نجلی پر خړو او خيرنو وينتو لاس تېر کړ.

پای

اوسپنه

موټرو درېد، مساپر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټاير ته کتل. شاوخوا مې سترگې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو، په لمنو کې يې خام کورونه خوځېدل، حرکت يې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي. گرمي ډيره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سرک ته نږدې سپاندې په دوږو سپېرې وې.

شل- يو نيم شل گامه ليرې، د سرک د تورې ليکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مساپر هغې خواته روان وو، زه هم ورسره ملگرې شوم، په دې خړو کوټو کې خوراكي مواد خرڅېدل، يوه دوکان ته ورننوتم، يو بوتل اوبه مې واخيستې، هوا ډيپه وه، بېرته د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيوري ته ناست ول، دوئ هندوانه خوړه او تر څنگ يې په ډېران کې يوې تورې خړې خوله وهله.. ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بله هم نجلی، دواړه خيران وو، خپولي وينته يې درلودل او په سپېرو خپرو کې يې تر خولو را تاو شوې لنډې ليکې ښکارېدلي.

دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به يې لاسونه خولو ته کړل، له خيرانو گوتو به يې سرې اوبه وڅښدې. وروسته يې په هندوانه جنگ شو، هلک د نجلی څڼو ته لاس ورواچاوه، هغې چيغه کړه، پر ځمکه يې گوتې وټپولې، يوه وړه تيربه په گوتو ورغله، هلک د هغې څڼې پرېښودې، سر يې ټيټ کړ او تيربه زما پر ورانه ولگېده.

دواړه غلي شول.

ومي ويل:

ولې جنگ كوي؟

سرونه يې وڅرېدل، يوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندواني په خورلو بوخت شول.

خرې ته مې وکتل، له ځولې تېرې اوسپنې راوتلې وې.

د هلك له كاوړه ډك غږ مې واوړېد!

سوکه سوکه يې خوره!

سترگې مې ورواړولې، نجلی ته يې برگ برگ کتل.. له هلك نه مې وپوښتل:

دا دې څه ده؟

پرته له دې چې راته وگوري، شونډې يې و خوځېدې:

خور

نو بيا يې ولې وهې؟

كوم ځواب مې وانه وړېد.

ومي ويل:

چېرته اوسي؟

نجلی د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومي پوښتل:

نو دلته څه كوي؟

نجلی خړې ته وکتل، په وړه ژبه يې وويل:

اوسپنې موراوړې، خرڅوو يې.

خرې ته ورنږدې شوم، ځولی د مرميو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو

راکتونو له کړو وړو اوسپنو ډکه وه.

ومي ويل:

— دا موله کومه کړې؟

دواړو يوبل ته وکتل، هلک وويل:

— خو ورځې مخکې د حسن خپلو په کلي کې جنگ و، دا موله هغه ځايه راټولې کړې.

نجلی په خبره کې ورو لويده:

— درواغ مه وايه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.

ومي ويل:

— له هر ځايه چې وي، خو د دارنگه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کيدای شي کوم ماین يا روغه مرمی پکې وي.

دواړه يوبل ته موسک شول، د هلک شونډې و خوځيدې:

— موږ يې پېژنو، دا ډېر وخت کيږي چې دا کار کوو.

په حيراني مې وپوښتل:

— ډېر وخت!

هلک د غره په لمنو کې پرتو کليو ته اشاره وکړه، په خوند يې وويل:

— هلته هر وخت جنگونه وي، طيارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.

يو ځل مې بيا اوسپنو ته وکتل، يوه تېره چره په وچو وينو سره وه، په حيراني مې وويل:

— دا موله کومه کړه؟

د هلک غږ مې واوږد:

— د يوه پسه په ورانه کې بنده وه.

نجلی په خشکه وويل:

درواغ وايي! د يوې نسخې له نسه يې راواپسته، هغه مړه وه.
بدن مې زير شو، يو دروند غږ مې واوړېد، دوه ټيټې هليکوپټرې مو پر سر
تېرې شوې، ماشومانو په ځير ځير پسې کتل، هليکوپټرې د غره خواته گړندۍ
روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

اورد فکر

حيران شوم. زما ملگري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکورد دروازي ځنځير وشرنگاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بيا يې لاس نيولی کور ته بوتلم. پر يوه پلاستيکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملگری مې له کوټې ووت. خو شپبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره يوځای کوټې ته رانوتل. دوی په ونه کې دومره توپير نه سره درلود. له رنگه هم سره ورته وو. ټول څوار، ډنگر او خيرن بنکارېدل. ديوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوگ نه و اغوستی. د دريم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پيپلي ژېړ پيازرا څرېدل.

دوی ټول زما تر څنگ کېناستل. لومړی يو څه ارامه وو، خو وروسته يې خوځيدا ډېره شوه. بيا پر ما راټول شول. يوه مې لاسي بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتی په جېب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې گړی رانه خلاصه کړي.

ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بيا مې تندي ورته تريو کړ، خو ددوی تمه نه رانه خته.

زړه مې په تنگ و، بيا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ويست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوبدل. چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوی هم په بیره حمله پرې وکړه. يو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خيرنو څڼو ونيو. او دوو نورو هم په بیره بیره ليرې لويدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.

په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لگولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.
دې نندارې ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملگری په وره کې بښکاره شو، دهغه یوې چينغې ماشومان غلي کړل:
_ووخئ دسوډر زامنو!

ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملگری مې زما تر مخ یوه توره چاپچوشه کېښوده. د پيالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وويل:
_باد له ډېره وخته!
ما وخنډل:

_څنگه یې کېي؟ بڼاري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغي د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.
په خبره کې راولوېد:

_او فکر دې وکړ چې راءه، له زاړه یاره دې هم یو احوال واخه.
ومي خنډل:

_همداسې ده.

یوه شېبه غلی وم، خوبیا مې په خندا وويل:

_وه هلکه! دوهم واده ته دې څنگه زړه ښه کړ؟

ده یو سوړاسویلی ویست:

_څه یې کېي، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.

حیران شوم:

_څه مجبوري؟

په خواشینۍ یې وويل:

_کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

خوله مې وازه پاتې شوه:

— څه کيې ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!

ده وخنډل. ژېړ غاښونه يې ښکاره شول او خړې شونډې يې وخوځيدې:

— زوروره! خدای دې دسپرو کمی نه راوړي.

ومي ويل:

— ولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووايه او دکار خلک ورنه جوړ که.

خدای يې زور ونيو:

— ته هم اجبې خبرې کوي. په تېروونو کې له سپرو پرته ژوند نه شي کيدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟

حيرانتيا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چايو يو غوړپ وکړ او زياته يې کړه:

— ډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.

په حيرانتيا مې وپوښتل:

— څه جنجالونه؟ اوس خو دادی آرام ژوند لري او بيا دجنجالونو يې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خولا ډېر جنجالونه لري.

داځل يې په زوره وخنډل. په اوږه يې لاس راکېښود او هماغسې يې په خندا کې وويل:

— ای ساده گله! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوي مې مخې ته پرته دي.

يوه شېبه غلی شو. پتکې يې له سره ليري کړې. په خپلو تورو څڼو کې يې گوتې تېرې کړې او په جدي لهجه يې وويل:

— که خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چڅرنو زامنو
ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکارپزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي.
وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا
به ټول کلي ته وایم چې اوس مونو لاس خلاص او توره مو تېره.
ملگري مې له وروستی خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په خدا یې
وویل:

— تل اوږد فکر وهه ! چې سړي مې ډیر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته
ودرېږي؟ هه !!

پای

قاتل

((يو قاتل په اعدام محكوم شو !!))

دا عنوان د ورځپاڼې په لومړۍ مخ کې ليکلی و.

نوره ليکنه مې ولوسته:

((تېره مياشت يوه بېسواده کليوال د ښار مشهور ډاکټر... پر سگرټ

داني وويشت، ډاکټر پر سر ولگېد، ځای پر ځای يې ساه ورکړه، قاتل

له مقاومت پرته پوليسو ونيو، پرون يوې محکمې د پانسي حکم ورته

واوراه.))

ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وويل:

— آفرين! دې ته وايي عدالت، دا وحشي بايد خپله سزا وويني!

نور مې سر پسې ونه گرځاوه. وړۍ وم، کانتين ته لاړم، ديوه برگر

فرمايش مې ورکړ، تيارېدا يې دوه... درې دقيقې وخت غوښت، ماته

شوم، ملگری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس يې

راوغوښتل، ورځپاڼه يې پر ميز وغورول، ماته يې وکتل، ورو يې

وويل:

دا خبر دې لوستی دی؟

سترگې مې ورواړولې، گوته يې پر هماغه عنوان اېښې وه:

((يو قاتل په اعدام محكوم شو !!))

ورومې وويل:

— هو! عدالت بايد همداسې وي!!

دی يوه شېبه غلی و، وروسته يې شونډې و خوځېدې:

ورور يې راغلی و، ويل يې چې وکالت يې په غاړه واخلم! دوی دبلې
محکمې غوښتنه کړې!

يوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برگر راته ونيو. خوند يې بد نه
و، خو ترشي يې ډېره پکې اچولې وه.

په ډکه خوله مې وويل:

— نوڅه ته گوري؟

ملگري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې و خوځېدې:

— نه شم کولای!

و مې خندل:

— غوره گوله نه ده، که څنگه؟

ويې ويل:

— نه! ښې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دو سيې راته پرتې دي!

دا وخت يې ناره کړه!

— چپس نه شول، د غوايي غوښه شوه!

د هلک غږ مې واوږد:

— دا دی له کړايي مې راويستل!

ملگري مې سر و خوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

— په دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟

ځواب مې ورکړ:

— هيڅ! بېکاره يم!

ويې ويل:

— نوڅه ته گوري! دا دوسيه ته واخله!

د هغه وړاندیز مې خوښ شو، دقاتل دورورد مبابیل شمېره مې ورنه
واخيسته، برگر مې وخوړ او په بیره پورته دفترته وختم.

په یوه اوږد او تنگ دهلېز کې په یوه عسکر پسې روان وم، دواړو
خواوو ته نمجن سمیټې دیوالونه وو، سوږ بوی ترې لټېده... عسکر بڼې
لورته وگرځېد، په هغه پسې مې گړندي گامونه واخيستل... زینې
بنکته شوې وې، لاندې خوږ شوم، تپه تیاره وه، د عسکرې بوتونو په
ټکا پسې تلم، د یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر
ووایل:

—دې خواته!

ورمخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترگې مې له تیاری سره اشنا شوې،
یوه وره کوټه وه، کوچنۍ دريځه یې درلوده، په دريځه کې پنډه سیخونه
ولاړول.

عسکر وویل:

—یو پاو وخت لري!

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، یوه سړي تر ځان پټو تاو کړی و، غولې ته یې وچې
سترگې نیولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:

—زه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر
دوسییه له سره غور ووشي.

ماتله شوم، خوشي کوم غبرگون ونه بسود، هماغسي څرېدلی سر ناست و.

ورومي وويل:

ـگوره! مور دومه وخت نه لرو! زه ستا وکیل يم، په محکمه کې بايد له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول بايد په خبره پوه شم، کیسه څه وه؟ تا ولې ډاکټروواژه؟
نېغ يې راته وکتل... پوخ ځوان و، سترگې يې پر سپدلي بنکارېدلي، گڼه توره بیره يې درلوده، لونگي يې ترلې وه.

وروي وويل:

ـڅه گټه به وکي؟ ما...

په خبره کې ورولوېدم:

ـدا قانون دی، ته د دوهمې او دريمې محکمې غوښتنه کولای شي، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قيد اوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به يې!
ويې خندل، خو خدا يې ډېره ترخه وه.
حوصله مې سرته راغله، په کاور مې وويل:

ـتا ولې د بنار مشهور ډاکټروواژه؟

خدا يې زور ونيو، ښه شېبه يې وخنډل، ما په حيراني ورته کتل، سړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته بنکاره، خو وروسته يو دم غلی شو،
وروي وويل:

ـهغه قاتل و!

په حيراني مې ورته وکتل، ومې ويل:

—ته څه وایې؟! هغه د ښار مشهور ډاکټرو، ښه نوم یې درلود، په عزت
یادېده!

یوه شپبه یې راته وکتل، وروسته یې یو دم وځنډل، په ملنډو یې وویل:
—څه وکیل صیب! څه! زما غم مه کوه! نه مې یې په کار!

دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وویل:

—زه له ډیرو مجرمینو سره غږېدلې یم، خو ته په ټولو کې ناپوه یې، په
خپل خیر نه پوهېږې!

له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پايڅې ونیولم، ورو یې
وویل:

—کېنه! دومره تيزي مه کوه!

کېناستم.

سړی یوه شپبه غلی و، وروسته یې وویل:

—زه دهقان سړی یم، په چا مې کار نه درلود، یوه گوله وچه، لنډه
رارسيده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.

دوه میاشتي مخکې مې د ژني زوی په گېډه درد شو، اول یې درد کم و،
دومره سر مو پسې ونه گرځاوه، خو وروسته یې له درده ټوپکې شروع
کړې، مور یې بادیان ورته وټکول، توده خښته یې پر نامه
ورکېښوده، د کلي له ملا یې تاویز ورته راوړ، خو گټه یې ونه کړه،
هلک لټ په لټه اوښت، ټوله شپه ترې راگرځېدو، مور یې ژړل، تر
سهاره وینس وو.

په سپېده چاود کې مو گاونډیان خبر کړل، له بل کلي یې مو تر
راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته یواځې یو

ڊاڪٽر و، د غائبونو ڊاڪٽر، ويل يي چي د اپنڊيسي علايم لري، بايد
ژر ترڙه بنارته ورسول شي.

له هماغه موٽر سره مڀ خبره خلاصه ڪره، پاخه سرڪ ته وختو، پوره
يوساعت مو مزل وڪي، لمرنوي راختلي و چي بنارته راورسيدو، يه يوه
درملتون ڪي مو د يوه تڪره ڊاڪٽر پونسته وڪره، ادرس يي راڪي، هلڪ
مو ڊاڪٽر ته راورساوه.

سري غلي شو، ما ورته وڪتل، د دريخي په تته سپينه رنا ڪي يي
سترگي له اوبنڪو ڊڪي وي... وروسته يي پزه پورته ڪش ڪره، ورو يي
ووويل:

هلڪ مو په يوه اوږده څوڪي څملاوه، ڊاڪٽر يي سرته ودرېد، د هلڪ
گڍهه يي څو ځله ڪېڪار له... وروسته يي د هغه له مټه وينه واخيسته، پر
کوچني کاغذ يي څه وليکل، را ياده يي ڪره چي وينه د معايني له پاره
لابراتوار ته يوسم!

هلته يي پوره پنځلس سوه اوغاني رانه يووڙي، بېرته پورته وختم،
ڊاڪٽر نور ناروغان ڪتل، پاو وروسته نوبت راورسيد، کاغذ مڀ
ورڪي، سريي وڅوڅاوه، ورو يي ووويل:

هلڪ اپنڊڪس دي.. بايد ژر ترڙه عمليات شي.

بيا يي يو کاغذ راته ونيو، اوږد ليست و، ويي ويل چي دا سامان د
عمليات له پاره دي، لاندي دواخاني ته ورشه!

په دواخانه ڪي يي يوه غٽه پلاستيڪي ڪڅوره له ستنو، پختي،
پلسترونواو... راته ڊکه ڪره، پاتي پيسي مڀ ورڪي، ڪله چي پورته
وختم، ڊاڪٽر بل کاغذ راته ونيو، کاغذ ته مڀ وڪتل، په يوه ځاي ڪي
له دولسو سره دري ٽڪي ليکلي وو، نور پري پوه نه شوم.

ڊاڪٽر وويل:

— ته بايد د عمليات له پاره دولس زره اوغاني تحويل ڪري!
خوله مې وازه پاتي شوه، په بيره مې خپل جيبونه ولټول، يو نيم سل
اوغاني راسره پاتي وي.

په منډه د هليز ته ووتم، هلک لت په لټه اوښت، مور يې ژړل...
له مور سره راغلو دوو کليوالو ته مې د پيسو وويل، دواړو جيبونو ته
لاس ڪړي، يواځې دوه نيم زره اوغاني برابرې شوې.

بېرته ډاڪټر ته ورغلم، ده يو ناروغ کول... په خواره خوله مې وويل:

— ډاڪټر صيب! له مور سره يواځې دوه نيم زره اوغاني دي.

برگ يې راته وکتل

د خواست په ژبه مې وويل:

— خير دي، ته عمليات شروع ڪړه! زه به له کلي پيسې راوړم.

پرته له دې چې راته وگوي، ورو يې وويل:

— کاکا جانه! دا شخصي کلينیک دی!

غوني مې زيربه شول، ډاڪټر مې تر خربلې زڼې ونيو، هغه شاته شو، په
خشکه يې وويل:

— ته ولې نه پوهيږي، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پيسو دي.

له دې سره يې گړۍ ته وکتل، شونډې يې وخوځېدې:

— وخت نه لرم، که پيسې برابرولى شي، نو هلک به عمليات ڪړم، که نه

بل ځای مې وعده ده، بايد د يوه ناروغ ليدو ته ورشم!

د هلک چيغه مې واورېده... کپناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه يو

گام خټ ته شو، لار، خپله سپينه چپنه يې ويسته، بکس ته يې لاس ڪړ،

تر مخ يې ودرېدم، په خواره خوله مې وويل:

د خدای له پاره! درې، څلور ساعته وروسته دې پیسې وغواړه، خو...
په خبره کې راولوېد:

— ته ولې نه پوهېږې! وخت مه ضایع کوه! لاړ شه او هلک یوه دولتي
روغتون ته وسوه!

دا وخت یو تیلیفون ورته راغی، له سلام وروسته یې یو دم وخنډل، په
خبرو خبرو د ورسۍ خواته روان شو.

په بیره دهلیز ته ووتم، هلک آرام پروت و، سترگې یې سپینې راختلې
وې، لنډه لنډه ساه یې وهله...

د گاونډیانو په مرسته مو تر پینواو لاسو ونيو، پر زینو مو کښته کړ،
هلک مو د موټر په شاتني سیت کې پرېست، په بیره دواخانې ته
ورغلم، د یوه نږدې دولتي روغتون ادرس یې راته ولیکه، د باندې را
ووتم، تر موټر گڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاڅه سرک
پرتله وه، له خولې یې سپین ځگونه توبدل، موټر ته مې وکتل، یوه
گاونډي زما د زوی ژامه ورتړله... پر سترگو مې تیاره راغله، ساه مې
بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زینو وختم، ډاکتر له
شیشې څخه د باندر کتل، په تیلیفون کې یې خبرې کولې، خنډل
یې... لږ مون مې اور واخیست، د مېز پر سر یوه سگرت دانی ایښې وه،
لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واېسېدلې، فکر کوم چې له ډبرې جوړه
وه، سگرت دانی مې پورته کړه، ټول زور مې په بني لاس کې راټول کړ،
سگرت دانی د سړي پر ککړۍ ولگېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپینې
سترگې راواوښت.

سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترگو یې رڼې اوښکې روانې
وې... وروسته یې سر پورته کړ، په ژرغوني غږ یې وویل:

قتلونه مختلف دي، خوڪ يې برالا وژنې او خوڪ يې هم؟؟!!
سړي يودم وژړل او خبرې يې پرې شوې.

پای

وېره

ما ډېرې وېرېدلې څيرې لېدلې دي، خو کلونه ووتل، يوه څېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.

دا پخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچینی، خو بڼه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پریمینځل. نیکه هډور سړی و، نه مې هېرېرې، چنگ برېتونه يې لرل، چونداره کوچیانۍ کمیس به يې اغوست او سپینې څڼې به يې له ورېنمېنې ژېرې لونگۍ راوتلې وې.

يو ماخوستن نیکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به میلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وایه، خو په اصل کې د کلیوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخوستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.

په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروږه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نیکه سره يو ډنگر سړی ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، موندۍ رېره يې درلوده او گولې ته به يې خوله تر اندازې زیاته خلاصوله.

دوی ترناوخته ناست ول، خبرې يې کولې او کله کله به يې خندل. له غږېدا پوه شوم چې سړی له ليرې راغلی او نیکه له پخوا پېژني.

دوئ تر ډېره له يوې او بلې وغږېدل، بيا د دروازې کړپ شو، تره مې له بستري سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د ميلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره يې نيولې وه، په وېره يې وويل:

زه دلته نه شم وېدېداى.

نيکه په حيرانۍ ورته وکتل، د ميلمه شونډې و خوځېدې:

ته خو پوهېږې! زه بدي لرم.

نيکه وخنډل:

هېڅ خبره نه ده، دلته په امن کې يې، درې شواروزه لار دې وهلې، بيا هم

وېرېږې!

د سړي تندي گونځې پيدا کړې، په خواره خوله يې وويل:

د خداى له پاره! ما ته په کلاه کې ځاى جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي،

خو دلته نه شم وېدېداى.

سړى يوه شېبه غلى شو، وروسته يې نيکه ته وکتل، د خواست په ژبه يې وويل:

تا بدي نه ده ليدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پاى

لېونی

بودا وویل:

—ته یې نه پېژنې! د ملک تور لورده، ما په پېغلنوب کې لېدلې وه، بنا بست یې نوم درلود، تورپکې نومېده. پر هغې مین و.

یوې ښځې په بیره پر خپل مخ پورونې ورکش کړ، لېونی ته یې وکتل، په ډېران کې یې گوندې وهلې وې، خپولې ږیره یې درلوده، گږېن یې شکیدلې و او له کثافاتو یې د سیروم کڅوړې او پلاستيکي ستنې ورتولولې.

د ښځې سترگې له اوبسکو ډکې شوې، تر ډېره یې لیونی ته وکتل، بیا یې د ټکرې له کونجه بودا ته سترگې ورواړولې، هغه دوه درې گامه لیرې د یوه ځوان تر څنگ ناست و. وروسته یې په یوه تېرېدونکي سړي پسې، چې سپینه چینه یې اغوستې وه، چيغه کړه!

—ډاکټر صیب! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسیري؟ ټکنده غرمه دې کړه!
سړي کوم ځواب ورنه کړ.

بودا په لوړ غږ وویل:

—مرداره مو کړه!

سړي په غوسه ورتله وکتل، څه یې ونه ویل او کلینیک ته ننوت.
د بودا تر څنگ ناست ځوان وویل:

—سړي دې یوه روپۍ کړي.

بودا څه ونه ویل، له ځمکې یې یو خلکی وروپورته کړ او په خاورو کې د لیکو پرايستلو بوخت شو.

د ځوان شونډې و خوځېدې:

—بنه خواني يې ده.

د بوډا تندي تريو شو، په خشکه يې وويل:

—خود نو! د ورځې درې څلور شله مريضان گوري، سل اوغاني، فيس اخلي، لمر يې نه دی لېدلی، ته زموږ غوندي کولبه پرې وکړه، بيا يې گوره چې د پالېز ډاروونکي ورنه جوړېږي که نه؟!

خوان په خبره کې ورو لوبد:

—څه بابولاله وايې! ليونی در يادوم، ته ورته وگوره، هډور خوان دی.

بنځې يې اختياره له خپل غوږ څخه وپښته ليرې کړل.

بوډا وويل:

—اوس خو لکه لوټه خر پر بنکاري، که تا په ژنيټوب کې لېدلای وای، د گوتې

غمی و، غمی!

خوان يوه شېبه غلی و، بيا يې د خپلي سدری جيب ته لاس کړ، شنه پلاستيکي

وړه کڅوړه يې راوبسته، يوه چوندی نصور يې تر ژبې لاندې کړل، ورو يې

وويل:

—نومره دې څومه ده؟

د بوډا تندي گونځې پيدا کړې:

—نه پوهېږم، نوم يې وليکه، خو وخت ډېر ووت.

وروسته يې دوو دريو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:

—دوئ تر ما مخکې راغلي وو.

خوان نصور تو کړل، خاورې يې پرې واړولې، ليوني ته يې وکتل، ويې ويل:

—ته يې کيسه راته وکه!

بوډا يوه شېبه غلی شو، بنځې رډې سترگې ورته نيولې وې، وروسته يې وويل:

– درته و مې ويل چې د تور ملک په لور مين و، پلار يې نه ورکوله، نجلی يې
د بل يوه په نامه کړه، دی هم لیونی شو، بس!
– نو مينه څوک لیونی کولای شي؟
– نه پوهېږم، ورشه! لیونی به درته ووایي!
دا وخت د کلینیک په دروازه کې یوه تن چیغه کړه!
– د ملک تور لور، تور پیکي!
چا ځواب ور نه کړ.
سړي په لور غږ خپله خبره تکرار کړه!
– د ملک تور لور تور پیکي!
دا وخت یوې اووه کلنې نجلی د بنځې اوږو ته څنډه ورکړ، بنځې ټکان وخورې،
په بیره یې ورته وکتل، نجلی وویل:
– موري! نوم دې نه اوري! نوبت دې دی.

پای

اولاد

کارغه په تنگه دره کې انگازې خورې کړې:
کاغ، کاغ، کاغ...

بهرته یې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېرو پښویې زور وکړ، له تېرې پرېښې پورته شو، لاندې یې په دره کې د ولاړو کلیوالو پر سر یوه دوره وخوره او د یوې ونې په یوه وچ بناخ کېناست:
کاغ، کاغ، کاغ...

ولاړو خلکو سترگې ور واپولې، یوه تیرې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو بهرته لنډ راوگرځېد او یوه هسکه یې دناستی لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوږ کې یې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته. وروسته په ولاړو خلکو کې یوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بیړه یې مول خلاص کړ او په دره کې دکانگو او استفراق غږ پورته شو. خلکو یو بل ته وکتل، ټولو خپلې لونگې تریزو تاو کړې وې، په سترگو کې یې له خواشینۍ سره سره، کرکه هم پرته وه

وروسته د درې په پورتنی سر کې د وړو تیرو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غږې اوږدې شوې، یوه سړي منډې را وهلې... پتکې یې په غاړه کې ول ول پروت و او سپینه ریره یې باد یوې خواته اړولې وه. کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځای پر ځای ودرېد، بیا یې څو لږزاندې گامونه واخیستل، لوڅو پښو یې د خوږ په سپینو وړو تیرو دوینو سره ټاپونه پرېښودل.

بوډا د يوه پرمخي پراته ځوان سرته ودرېد، لېنگي يې ولځېدل او کله چې يې
خوار ځنگنونه پروړو تېرو ولگېدل، د شنو مچانو بنگي شو. د بوډا چاودې او
نرۍ گوتې د سړي پراوړه ولگېدې، هغه يې ستوني ستخ را وړاوه، په ځير ځير
يې ورته وکتل، د سړي تور او گارگوتي وښته سپيره وو، مخ يې شين او
پرسيدلی ښکارېده او لوڅې تورې سترگې يې له ژېړو مېړيانو ډکې وې.
بوډا يوه شېبه په ځير ځير ورته وکتل. بيا پر پراته سړي ورپرېوت، د هغه مخ
يې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنگه دره کې يوه تېره کوکه تاو را تاو
شوه!

—اه زويه! اه زويه! اه.....

پای

دوه شپې

تيليفون وشرنگېد...

پرتخت پرتهې ځوانې بنځې سترگې رنې کړې، د خوب د گروپ په سره او تته رڼا کې يې ديوالي ساعت ته وکتل، د شپې يوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښويده، گوشۍ يې پورته کړه او په خوبولي غږ يې وويل:
_ څوک يې؟

غورې بې و تخنېد:

_ اه! گراني، زه يم.

بنځې يو اوږد اړبمې ويست، ورو يې وپوښتل:
_ څنگه يې؟

_ ښه يم، گراني! ما وبخښه، پوهېدم چې ويده يې، خو څه وکم، ډېره مې يادېدې.

بنځې خبره ور پرې کړه!

_ څه وخت راجي؟

مقابل لوري وويل:

_ بس! د طيارې ټکټ مې اخيښي دي، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، درېيمه به په کور کې يم.

بنځې يو سوږ اسويلی ويست، تندي يې گونځې پيدا کړې، خوله يې خبرو ته جوړوله چې سړي وارپومبې کړ:

_ اه! گراني! پوهيرې چې څومره درپسې خپه يم، اووه ورځې مې نه يې ليدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره! ژوند له تا پرته څومره تريخ دی، هو

رښتيا! نن مې د سرو زرو يوه ښکلې غاړگۍ درته واخيسته، ډېره قيمتي ده،
الماس پکې کار شويدي، ستا له سپينې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، يوه بله
به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړيدی، ښکلې نوم دی،
خوښ به دې شي، درته يې ووايم!

ښځه په خبره کې ورو لويده:

ـگرانه! ستا روغتيا ته اندېښمنه شوم، سترې به يې، ناوخته دی، اوس آرام
وکه، سبا به سره غږېږو.

سړي په خوند وويل:

ـدا دوه ساعته لت په لته اوږم، خو ستا پاکه او معصومه خپره مې تر سترگو
سترگو کيږي، کله ویدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وي،
همداسې نه ده؟!

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ـهمداسې ده.

سړي وويل:

ـښه گراني، دادی ما ستا په ياد سترگې سره ورو رستې، په دې هيله چې په
خوب کې دې ووينم، زما په اړه فکر مه کوه! ښه شپه.

ښځې په بېرته گوښۍ کېښوده، وروځې يې سره ورغلې، په خشکه يې وويل:

ـاحمقه!!!

د هغې ترڅنگ پراته ځوان څنگ بدل کړ، پرته له دې چې سترگې رڼې کړې،
شونډې يې و خوځېدې:

ـخوک و؟

ـخاوند مې، ويل يې چې درې ورځې وروسته درځم.

خوان د هغې تر نړۍ، سپينې غاړې لاس تاو کړ، د خان خواته يې ښکته کړه، ورو
يې وويل:
_خوامه بدوه! دوه له خونده ډکې شپې خولا پاتې دي.

پای

د مورېکانو پاچاهي

خوان مورېک وويل:

— پلاره! د پنبېر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.

زور مورېک د پنبېر ټوټه ور واخيسته، تېره غاښونه يې پرې ټينگ کړل، اوږد وغځيد او بيا يې سر پورته نه شو.

د خوان مورېک کوچنۍ گردې سترگې له اوبسکو ډکې شوې، ښه شېبه يې وژړل، بيا يې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته خو نري مورېکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري خڅه کارتن ته ورننوتل. خوان مورېک امر وکړ چې دده د پلار پرسيدلی جسد له کارتن خڅه وباسي او د جوارو د پټي په يوه کونج کې خاورې پرې واړوي.

په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې خوان مورېک خپل پلار وژلی، ده ته يې د پنبېر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي او سيدونکي مورېکان يې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.

خوان مورېک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسيدونکي مورېکان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. دده امر په لنډه موده کې پرځای شو، يوه چاغ مورېک د پيپسي يو زنگ وهلی ټيمي بوتل وټنگاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه مورېکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنگر، عاجزه او وېرېدلې ښکارېدل. خوان مورېک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ يې وويل:

— ما د جوارو د پټي د اوسيدونکو مورېکانو لپاره يوه لويه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ.

له دې هیسته به د ظلم په نوم څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټیم دروازه خلاصه او ټول بندي مورېکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنیو کارونو کې کومه نیمگرتیا وويني، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی گام به دا وي چې نوي وزیران و ټاکم، مخلص وزیران، داسې چې له عادي مورېکانو سره کوم توپیر ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توگه گټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتیا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جگړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، مورې به هڅه وکړو چې په گډه دا پټی بیرته زرغون کړو او ټول د اسرتمند ژوند څښتنان شو، مورې د خپلو گاونډیو نورو پټیو له اوسېدونکو مورېکانو سره دوستانه اړیکې غواړو، د دوی کروندو ته په درنه سترگه گورو او له دوی څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان مورېک د اتحاد، د پټي د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادی په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسیدونکو مورېکانو د خوشالی په بڼه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم اوتیارې دوره نوره تیره شوه، مورې د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ یې په کارتن کې پر وره هواره کړه او کارتن یې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وگاڼه. د غوړو له ټیم څخه هم هغه مورېکان خوشې شول

چې د ده د پلار د واکمنۍ پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو مورگانو د ځورولو په تورو نونډول شوي وو.

د جوارو د پټي مورگان خوشاله بنسکار بدل، دوی د زور پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې يې ښه ليدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټي اباد و ويني، مورگان د پټي له ابادۍ سره مينه پيدا کړي او په راتلونکې کې آرام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي او سيدونکو مورگانو ته زيری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هريو به په سوله کې ژوند وکړي.

ځوان پاچا يوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو يوه برخه يې د پټي پر مورگانو وپشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې يو مورگ هم په خوراک پسې د باندي را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو يې وازگې پيدا کړې وې، خو کله چې ذخيره جوار خلاص شول او خوبولي د باندي را ووتل، پټي تر پخوا سپېره بنسکارېده.

مورگان بيا تر کارتن را تاو شول، دوی د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ويې ويل چې که دوی په گډه پټي ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بيرته شنه کېدای شي. ده زياته کړه چې مورگان ډېر دي او په گډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خود مورگانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

پاچا د دوی خبره ومنله او له کندو څخه يې د يوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټي همدا سې وچ پاتې شو.

په دريم ځل چې د پټي مورگانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوی غوښتنه ونه منله، دليل يې دا وو چې مورگان به ترڅو په سوال چليږي، دوی بايد په

خپله کار وکړي، د پټي په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره یو څه ومومي.

د ځوان پاچا دا خبره د پټي په مورېکانو بڼه ونه لگېده او یوه پاچایي کفایته وگاڼه. دې سپکاوي وزیرانو ته غوسه وروسته او گنهگار مورېک ته یې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سره سینه وویل چې د پټي مورېکان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوی حق دی.

دریم ځل د پټي پر مورېکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وویشل شول، خو دوی د پټي له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو وچپدل... څه موده وروسته بیا خوبولي مورېکان له خپلو سوږو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې نامېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وویل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پټي مورېکان باید پخپله کار وکړي، پټي زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پیدا کړي.

د هغه په دې خبرو د مورېکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته یې وویل چې له دوی سره یې کړې ژمنې پوره نه کړې، د مورېکانو د خوړو غم یې ونه خوړ او د جوارو د پټي اوسیدونکو مورېکانو ته یې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ. وروسته دوه مورېکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، یوه د پاچا پر لکۍ خوله وړولگوله او بل یې یو بریت ورو وشکاوه.

د وزیرانو سترگې رډې راوختې، خو پاچا آرامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونيول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې گرځېده. یوه زور وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډیره مورې پخپله ملامت یو، د پټي مورېکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوی مو مفت خواړه وویشل، سوالگر مو موخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه گرځي.

يوه بل وزير وويل چې د جوارو د پټي مورگانو پخوا تر دې ډير سخت ژوند درلود، لوربه وه، نېستي وه، جگره وه، خوله پاچا څخه يې سترگه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به يې پخپله موندل.

درېم وزير ياده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمين به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي يې، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر يوې لويې پانې لاندې يو مورگان مړ پروت و، په غاړه يې کوم بل مورگان خوله ور لگولې وه، خو چا يې پوښتنه ونه کړه.

زور وزير د بنديخانې د بيا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړانديز ونه مانه او ويې ويل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

په دې توگه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونيو، بيا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاگ بدل شو، د خوراک لپاره هيڅ هم نه موندل کېدل، لویو مورگانو به کوچني مورگان پټول او خوړل به يې.

نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، گډوډي ډېره وه، وچې پانې په وينو سرې وې او ان د گاونډيو پټيو مورگان به هم د جوارو پټي ته په رڼا ورځ ورتلل او کوچني مورگان به يې تښتول.

د ځوان پاچا خواشيني هم ورو ورو ډېرېدل، هره ورځ به ترڅه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، گاونډيو تېری کاوه، د پټي وچېدو يې زړه خوړ، چا يې خبره نه منله او ان وزيران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا بربټ په لنډه موده کې سپين شول.

په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له گاونډيو څخه د خلاصون په هيله له يوې پيشو څخه مرسته وغواړي، پيشو په خوشالی دا وړانديز

ومانه، دا به د جوارو د پټي په پولو گرځېده او هغه مورک به يې خوړ چې له پولې به را اوونست، خو دې کار زحمت درلود، منډې يې غوښتې او بيخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه نو پيشو ډېره ژر سترې شوه، خو وروسته يې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پټي په مورگانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به يې هره ورځ د پټي درې څلور مورگان تر ستوني تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبر و، خوله وپرې يې څه نه ويل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستوني ستغ پروت و، سترگې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولی و او بدن يې پرسيدلی ښکارېده.

پای

بدمرغي

نجلی پر کت ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوبدلي ځنځيرونه به يې وشرنګېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځيدلي کسان خواشيني وو، دوی په راوتلو رډو سترگوځوانې نجلۍ ته کتل او په خبرو کې يې ګونځې بنکارېدلې. په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړه!

—تور کوډګر ناوخته شو!

تر څنګ ولاړ سپري په عاجزی وويل:

—د پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوی د سهار په خړه کې حرکت وکړ، اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورتوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکې ژېړ تاج يې له سره ليرېکړ او په خپلو اوږدو سپينو څڼو کې يې ګوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلۍ و، وروسته يې ډډ غږ د مانۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

—که زما په لور څه وشول، تاسو به ترتيب تېر کم.

دولاړو درباريانو سرونه وځړيدل، په خبرو کې يې وېره بنکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه مانۍ ته ژېړه رڼا رالوبدلې وه او د درباريانو اوږدې زرينې چپنې ځلېدلې.

د پاچا غوسه ورو ورو ډېر بدلله، خولې يې ځگونه پيدا کړې وو او د خپلې اورېدې تورې تر طلايي موټ يې د بني لاس گوتې تاوې وې. چوپه چوپتيا وه، کله کله به د نجلی لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځيرونو شرنگ وکړ، چيغه به يې له خولې راووته او بېرته به بېسده پرېوته. لمړيه لوېدو و چې د ماني يوه عسکر د تور کوډگر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزيرانو د سالون لويې دروازې ته و چې سترگې نېولې وې او ټولو د تور کوډگر د راتلو انتظار اېست. شېبه وروسته يو زوړ سپری رابنکاره شو، دی تک تور و، گڼه ږيره يې درلوده او پر نری غاړه پورې يې په خر سپنسي پېبلو خو هډو کوټال خوړ.

پاچا او درباريانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټيټ کړل، خو تور کوډگر مخ وروا نه راوه، لاړ او د نجلی تر څنگ پر کټ کېناست. بڼه شېبه يې هغې ته وکتل، د نجلی اوږده باڼه نېغ ولاړ وو، تر سترگو يې يوه توره حلقه راگرځيدلې وه او پر سرو شونډو يې سپين ځگ پروت و. تور کوډگر خپلې زړې خورجينې ته لاس کړ، د انسان ککړی، د پښو دوه اوږده هډوکي او يو خيړن جام يې راويستل، وروسته ودرېد، له ځان سره يې څه وويل او تر کټ څو ځله را تاو شو. پاچا په خواره خوله وويل:

زه په تور کوډگر باور لرم.

تور کوډگر هغه ته وکتل، خو څه يې ونه ويل، هماغسې يې شونډې خوځېدلې او داسې کلمات يې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل. د کوډگر شونډې تر ډېره خوځيدلې، بيا د نجلی تر څنگ کېناست، خورجين ته يې لاس وروغځاوه، يو سپين بوتل يې راويست او کله چې يې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه يو تور لوگی پورته شو، له دې سره د نجلی سترگې رڼې شوې، ځنځيرونه وشرنگيدل او تور کوډگر چيغه کړه!

—اې شيطانې اروا! ته څه غواړې؟

د نجلۍ خوله له ځگونو ډکه شوه، تورو سترگو يې سوروالی پيدا کړ او شېبه وروسته يې سترگې سرو وینو ونېولې. ناڅاپه يې له شونډو يو ډډ نارينه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولږخول.
غږ وويل:

—تر ټولو بدمرغه انسان!

له دې سره د ځنځيرونو شرنگا پورته شوه، تور کوډگر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوگرځيد، په لاس کې نېولې ککړۍ يې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات يې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنگ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوگرځيد، سترگو يې توروالی پيدا کړ او شېبه وروسته بېسده پريوته.

پاچا ور مخته شو، د چينې لستونۍ يې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد.
تور کوډگر وويل:

—د پاچا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدې شي چې تر ټولو بدمرغه انسان وويني.

پاچا يوه شېبه غلې و، بيا يې وزيرانو ته مخ ورواړاوه او امر يې وکړ چې تر ټولو بدمرغه انسان ورته پيدا کړي.

له لمر ختو سره ډولونه ودرېدل، جارچي په بناړ کې کوڅه په کوڅه وگرځيد، ده يو لوی بنکر خولې ته نيولی و او چينغې يې وهلې چې تر ټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.

په ماڼۍ کې پاچا او وزيران بې خوبه او خواشيني بنکارېدل، په ټولو سرونه څرېدلې وو او د تور کوډگر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راوړ چې تر ټولو بدمرغه انسان يې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شېبه وروسته په يوه کټه کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې يې نه وو، پر مخ يې يو لوی پره بڼکار بده او تر ډېره د غوښې يوې لويې بوتې ته ورته و. سړي وويل چې دی يو پوځي و، له دښمن سره په جگړه کې يې لاس او پښې غوڅې شوې دي او د مخ لوی پره يې هم د تورې نښه ده.

د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځيرونه وشرنگيدل، د نجلی سترگې سړې شوې او له خولې يې ځگونه وبهيدل. تور کوډگر د سړي د ايستلو امر وکړ او ويې ويل چې ده د ازادۍ په جگړه کې برخه اخيستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته يې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلی ارامه پرېوته. نيم سات نور هم ووت، بيا د يوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې يوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنگر ماشومان ودرېدل، ماشومان ناروغه بڼکار بدل، دوئ د خپلې مور لمن ټينگه نېولې وه او وارخطا وو.

ښځې په ژړا کې وويل چې خاوند يې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوتې راوړل چې ځناورو وخور، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان يې له لورې مړه شول، نورو ته يې يو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي يې ساتلي دي. دوئ په يوه وېرانه کې اوسي، يواځې څلور ديوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خوبيا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري. ځنځيرونو شرنگ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له ماني ووتل. تور کوډگر وويل:

ژوند يې تريخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ويلاى، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندي شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلاى.

شېبه وروسته یو په ونه لور بنیادم په سالون کې ودرېد، ده بڼکلی جامې اغوستې وې، له رنگه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې بڼکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په خبرو کې گونځې پیدا شوې، خو تور کوډگرو ویل چې خبرې دې وکړي.

د سړي سر وڅرېد او له خولې څخه یې یواځې یوه جمله را ووتله!
— زموږ خاوره پر دیو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.

ناڅاپه د مانۍ لویې شیشې ولږځیدې، له کت څخه یو تور لوگی پورته شو او یوې ویروونکې چينغې په سالون کې انعکاس خپور کړ!
وسوځیدم!

لوگی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانگ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپینې رڼا ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترگو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واوردل شو!

— پلاره! زه مو ولې ترلې یم؟

تور کوډگرو ویل:

— تر ټولو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

تور سرې

يو مړی وشو، مرکه کښاسته، خود مقتول پلار د غچ اڅپستلو قسم ياد کړ او زامنو يې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بيا مرکه سره راټوله شوه، داخل بل پلار د انتقام خبره کوله.

کلونه تېر شول، سيني غلبيل شوې، د يوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ يوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته يواځې تور سرې پاتې وې.

پای

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملگري کره ورغلم، دی راباندې گران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې بڼې راباندې لگېدې.

کلهکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راوړ، له یوې بلې سره وغږېدو، خودی خواشیني و او د زړه په زور یې خندل.

علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروی دی، سپی هر سهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.

په حیرانۍ مې وپوښتل:

—خو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقاني دې هم خپله ده، بیا ولې قرضداره یې؟

ده راته وکتل، په خړو شونډو یې یوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو یې ویل:

—شکر و باسه چې د کور مسولیت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.

پوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.

یو سوړ اسویلی یې ویست، شونډې یې و خوځېدې:

—څه درته ووايم، اووه سره عیال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه وي، څوک د

مکتب کتابچې غواړي، یو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې گرځي، باور

وکه، د غنمور رېپلو ته یوه میاشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کڼدو

جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.

یوه شېبه غلۍ و، بیا پرته له دې چې راته وگوري په خواشینۍ یې وویل:

—نه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ويل:

—شپږ زره دركولای شم، ډېرې نه، ژر يې نه غواړم.

په اوږه يې لاس راكېښود او مننه يې وكړه.

ما په كور كې څو ورځې نورې هم تېرې كړې، بيا ښار ته راغلم، خو مياشت لا نه

وه وتلې چې له كوره احوال راپسې راغی، ويل يې چې پلار دې ناروغه دی، ژر

راشه!

زه هم په بېره د موټرو اډې ته لاړم، غرمه كور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله

تېره كړې وه او اوس ښه و.

خدای ته مې شكرونه ويستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته يې په

خواشینی راته وويل چې د ملگري كور دې بمبارد شو، د كورنۍ ټول غړي يې

له خاورو مړه راوايستل، يواځې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!

زړه مې د پښو تر گوتو تېر شو، گوله مې كېښوده او پر بايسكل مې پښه

واړوله. كله چې د هغوئ كلي ته ورسېدم، د كورد ولاړو ديوالو پرځای غټې

تورې لوتې پرتې وې، چا راته وويل چې ملگري دې په فصله كې دی، په منډه

ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ډيره يې بېره وه او تر مخ يې څو جريبه ولاړو

ژېړو غنمو ته كتل، پرته له دې چې راته وگوري په غريو كې يې وويل:

—د غنمو رېبلو ته مې زړه نه كيږي، نپوهېږم! په چا يې وخورم!

پای

گپله

کونگري ڙڙل... مور يي راغله، بچي ته يي وکتل، په خاورو سپږه و، غاږي ته يي خيرن پري ور لوږډلي و، په لکي پوري يي هم پلاستيکي خلطه غوتيه وه.

مور يي په کاوږ وويل:

چا دومره خورولي يي؟

کونگري ڙڙل...

مور يي په پاسته غږ وويل:

چرگي دا کار کړي؟

کونگري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر و خوځاوه.

مور يي وويل:

خوسکي و.

نه

ام م م م پيشکه؟

نه

مور يي فکر په مخه کړه، ورو يي وويل:

دلته خوبل څوک نه اوسي.

کونگري خپله لکي و خوځوله، په غريو کې يي وويل:

انسان و.

مور يي يو دم و خندل، د کونگري پر سپږه مخ يي خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو

يې وويل:

اه گرانه! رايه چې څو، له انسانانو څه گپله!!!

پا

پښتون

سړي غټه لونگۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنگ کېناست، د وليو په مينځ کې
يې سوک راکړ، په خوند يې وويل:

— غواړم يوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه! يوه ښه نخشه (نقشه) خوراته
ولیکه!

هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږيره يې شنه نصور پراته ول،
خپره يې خړه ښکارېدل، ورو مې وويل:

— خيرو کاکا! نقشه د منډې خبره نه ده، خو ورځي وخت راکه!

ده برگ راته وکتل، يودم يې وخنډل، مخکيني غاښونه يې وتلي ول، په لوړ غږ
يې وويل:

— ياره انجنيره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به يې څه وي، کاغذ او قلم
درواخله، يو څو ليکې وليکه! بس! دا يې هم نخشه!

چاره نه وه، و مې ويل:

— سبا ته يې وغواړه!

سړی له خدا شين شو، ښه شېبه يې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته يې په
خوند وويل:

— ايله دې نره خبره وکړه! خو گوره! د زورورې کلاه نخشه به راته ليکې، څلور

برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه بايد مورچې ولري، په مصرف پسې يې مه

گرځه! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ گولۍ يې هم ونه خوري.

په حيرانۍ مې وويل:

— ته خو بدې دارنه يې، ارام ژوند لري، نو مورچې څه کوي؟

په زوټه يې وځندل:

—ای ساده گلله ! عقل دې خام دی، تل دراتلونکې غم کوه !
دی روان شو، ماته د یوه هزاره بوډا څېره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و،
د بېگه يې نه لرل، خو کله چې يې د خټو کور جوړاوه، لومړی يې د گراج ځای
پریښود، ما يې علت وپوښت، ده راته وویل:
((هی هی انجنیر صاحب ! خدا کلانه ! همیشه که صاحب یک موتر شویم.))

پای

مورنی ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:

تا هېڅ هم نه دي زده کړي!

د ماشوم سر وڅرېد.

پلار وویل:

— څلور میاشتي یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږي!

د جامو د گنډلو د ماشین غږ ودرېد، ځوانه نښه په خبرو کې ور ولوېده:

— سرېه! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.

د سپرې تندې تریو شو، لاسي بکس یې ورواڅپست، له کوره ووت او دفتر ته

لاړ.

نښې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:

— گوره زړگیه! ته باید خپل درسونه ووايي، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل

یې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو یو بنکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.

ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...

نښې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:

— هله گرانه! د مکتب وخت دې دی!

هلک بکسې ته لاس وروغځاوه، بوټونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.

هوا سره وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد، موټر گړندي روان ول، یو لاروی

وردمخته شو، ماشوم یې تر لاس ونيو، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.

پاو وروسته ماشوم په ټولگي کې و، معلمې یې پر توره دړه د الفبا توري

ولیکل، په لوړ غږ یې وویل:

_خوب قندولکا! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید!

ماشوم په حیرانی سره خپلې کتابچې ته کتل...

شپبه وروسته معلمې وپوښتل:

_قندولک! تو چرا نوشته نمیکنی؟

ماشوم ورو وویل:

_څه؟

د معلمې شونډې و خوځېدې:

_چه گفتي؟

هلک بیا خپله خبره تکرار کړه!

_څه وکم!

معلمې تندې تریو کړ!

_بچیم! مه پشتوره نمیفامم! تو چه میگی؟

ولاره شوه، دیوه بل ماشوم تر څنگ ودرېده، په خوشالی یې وویل:

_آفرین بچی لایق، چقه زود نوشته کدی!

د تختې پر سر پریوه لوی کاغذ لیکل شوي وو:

((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

ازادي

خوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوڅيو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منگي
يوې خواته کور شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منگي ټوټې)
يوې بلې خواته ولوېدل.

نجلی پر ژامه سوک وخور، لارې يې باد شوې، کين لورته ږنگه شوه، سر يې د
چوترې پر سميتي ژی ولگېد، ځای پر ځای پرېوته.

هلک د هغې تشي ته لغتې ونيولې، په عمر پخه بنځه له کوتې راووته، هلک
يې پورې واهه، پر نجلی ور پرېوته او له خولې څخه يې بښراوې راووتې:
_ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، بڼه ورځ ونه وينې...

هلک لاس ور وغځاوه، بنځه يې ترمټ ونېوله، نجلی ته يې دوه_ درې سوکه
ورکړل، ځای پر ځای ودرېد، له خولې څخه يې ځگونه باد شول:
_ وژنم يې!

دا يې وويل او ديوال ته نږدې د خرې پر کته کېناست.
بڼځې خپلې لورته وکتل، سترگې يې سپينې راختلې وې، غاښونه يې په وينو
سره ول، بڼځې په ژړا کې وويل:

_ مړه دې کړه!
هلک لارې توکړې، پر خپله بهيدلې پزه يې لستونۍ تېر کړ، څه يې ونه ويل.
د نجلی زگېږوی واورېدل شو، شېبه وروسته يې سترگې رڼې کړې، يو دم يې
وژړل، ځان يې د مور غېږې ته ور واچاوه.

مور يې د هغې په ککړۍ لاس تېر کړ، گوتې يې په وينو سرې شوې، په غړيو
کې يې وويل:

—خه ووايم، خدای دې خوانيمرگ کي.

وروسته يې د نجلۍ ټکری سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانگې وانگې کوتې ته ننوته.

بنځې هلک ته مخ وړ واراوه، ورويې وويل:

—خه خطا، خه گناه، ولې؟

هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه يې وويل:

—دا دريم وار دی چې په اوبو پسې د باندي وځي!

موريې چيغه کړه!

—نو په دې کې خه خبره ده؟

هلک په غوسه وويل:

د کلا تر مخ هلکان مردکي کوي، شرم دی شرم!

بنځې په غريو کې وويل:

—زار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مينځو!

اوبه راوړي!

هلک چيغه کړه!

— دومره آزادي مه ورکوه! که مې دا وار ولېده! مرداره به يې کم

له دې سره يې په چپ کې پرتو مردکيو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه

ووت.

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**